

και σχολιάζονται κατά κατηγορίες τα γενικά στοιχεία Φυσικής Γεωγραφίας και Ανθρωπογεωγραφίας: σε σχέση με τους τρόπους Γενικής Γεωγραφικής Ένταξης, τις Μετρήσεις - Μονάδες Μετρήσεων αποστάσεων και διαστάσεων γεωφυσικών στοιχείων, τη Γεωφυσική Ορολογία, την Πανίδα και τη Χλωρίδα, την Οικονομική Γεωγραφία, τους όρους Πολιτικής Γεωγραφίας, τους Χρονολογικούς προσδιορισμούς και τα Ονοματολογικά σχόλια.

Εν συνεχεία εν είδει επιλόγου τα «γεωγραφικά» αξιολογούνται από την άποψη της Γεωγραφίας, της Ιστορικής Γεωγραφίας και της Ιστορίας γενικότερα.

Τέλος δύο χάρτες «παγκόσμιοι» — ο Κόσμος εδώ στα όρια, που ο Κωνσταντίνος του δίνει — και διαχρονικοί βοηθούν τη γενική αυτή θεώρηση του Γεωγραφικού Κόσμου του Κωνσταντίνου Πορφυρογέννητου.

Στο σύνολο της μελέτης αυτό το πρώτο τμήμα της, που υποβλήθηκε ως διδακτορική διατριβή, από κοινού με την χαρτογράφηση παίζει το ρόλο του συνδεδετικού ιστού. Αυτοτελώς εξ άλλου συμβάλλει στη σφαιρικότερη αξιολόγηση και ευχερέστερη χρήση ενός εξαιρετικά πλούσιου και σημαντικού υλικού. Φέρνει στην επιφάνεια άδηλα ως τώρα στοιχεία ακόμη και σε τομείς παραπλήσιους, π.χ. στοιχεία για τη διατροφή, την εκμετάλλευση του πλούτου του υπεδάφους ή ακόμα την ύπαρξη μιας ειδικής κρατικής υπηρεσίας όπως η «κουρατωρεία των τριχίνων». Οπωσδήποτε δε η καθολική αυτή θεώρηση επικουρεί και στη συστηματικότερη εκτίμηση του συνόλου των έργων και της προσφοράς του Κωνσταντίνου.

### Ευφημία Λαμπαδαρίδου (Τμήμα Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας) Patrick White: Magna Mater And Her Son-Lover

Αντικείμενο αυτής της διατριβής είναι να στηρίξει τη θεωρία που η υποψηφία διδάκτωρ σχημάτισε αναλύοντας κριτικά τα έργα του ότι ο Αυστραλός νομπελίστας (1973), Πάτρικ Γουάιτ, επιχειρεί την «οδύσσεια» της ζωής του μέσα στα εννιά μυθιστορήματα που δημοσίευσε στα χρόνια 1946-1979. Παράλληλα με τον Γουάιτ που κάνει αυτό το μυθολογικό ταξίδι και το άτομο του 20ού αιώνα επιχειρεί το ψυχολογικό ταξίδι της ολοκλήρωσης — "the individuation process" κατά τον Carl Jung. Μέσα από το λογοτεχνικό μοτίβο του ταξιδιού, που έντεχνα χρησιμοποιεί κάθε έργο σα σταθμό, ο συγγραφέας προσπαθεί να συμφιλιώσει σταδιακά με την απόκτηση γνώσης τα συγκρουόμενα πρωτογενή αντίθετα, δηλαδή την ύλη με την ενέργεια στη φύση, το σώμα με το πνεύμα στον άνθρωπο, τη γυναίκα με τον άντρα στη κοινωνία, το θεό με την θεά στη θρησκεία και το συνειδητό με το ασυνείδητο στη ψυχολογία.

Ο Γουάιτ εντοπίζει την αιτία της σημερινής κρίσης του Δυτικού ανθρώπου στη κατάρνηση της μητριαρχίας και την απόλυτη επικράτηση της πατριαρχίας μέσα στη 2η χιλιετηρίδα π.Χ. Και ενώ στις χώρες όπου ξεχάστηκε η Μεγάλη Μητέρα δημιουργήθηκαν κοινωνίες, θρησκείες και άτομα που προτιμούν να ξεχονούν τη σκοτεινή πλευρά της ανθρώπινης φύσης, που ζουν σε ψευδαισθήσεις και δημιουργούν εφήμερη πραγματικότητα, στην αρχαία Ελλάδα οι δύο μυθολογίες, η μητριαρχική που επέζησε στα Μυστήρια και η πατριαρχική που εκφράστηκε στη δημιουργία του Ολυμπακού Πάνθεου, έζησαν παράλληλα και οδήγησαν στην ολοκλήρωση του ατόμου δύο φορές: πρώτα, στην ποίηση του Ομήρου, ο οποίος κατέγραψε μεν την αρσενική αρχή στους θεούς, θεές, άντρες και γυναίκες της *Ιλιάδας*, αλλά και έστειλε τον Οδυσσέα να γνωρίσει στα νησιά της *Οδύσσειας* τη καταποντισμένη θηλυκή αρχή στις νύμφες και τα τέρατα που υπέταξε η θέλησή του. Μια δεύτερη φορά το άτομο στην Ελλάδα ολοκληρώθηκε στη σύλληψη των μορφών του Απόλλωνα και Διόνυσου, όπως τις γνωρίζουμε από τις τέχνες και τη σκέψη της Κλασικής Ελλάδας.

Αλλά ο Χριστιανισμός εδραίωσε με την εξάπλωσή του στη Δύση την Ιουδαϊκή

κληρονομιά του Πατέρα-Θεού μαζί με την ξένη προς τους φυσικούς νόμους αντίληψη της ευθύγραμμης κίνησης της ζωής. Από τότε η ψευδαισθητική πραγματικότητα, στην οποία ζει ο σύγχρονος άνθρωπος που απαρνήθηκε τη θηλυκή αρχή σε όλα τα επίπεδα της ζωής, κατέληξε στις υλιστικές κοινωνίες της Δύσης που χαρακτηρίζονται από δημιουργική στειρότητα, έλλειψη συναισθημάτων και φαντασίας, μίσος, πόλεμο, διάσπαση και υποκρισία. Τελικά, η μονόπλευρη λατρεία του πνεύματος και η περιφρόνηση του σώματος που κηρύσσεται από τη θρησκεία, η καλλιέργεια της διάνοιας και η κατάπνιξη της φαντασίας, η αναγνώριση του συνειδητού και η καταθάρσωση του ασυνείδητου απέκοψαν τον Δυτικό άνθρωπο από τις ρίζες του, δηλαδή τη μητέρα - φύση και τους νόμους που διέπουν το σύμπαν. Ο Γουάιτ με το έργο του, που αντανάκλα την αναζήτηση σταθερής πραγματικότητας, όχι μόνο γνωρίζει σα τον Οδυσσέα τη θηλυκή αρχή, αλλά διασώζει από τη λήθη του ασυνείδητου τη Μεγάλη Μητέρα, όπως ο Διόνυσος άρπαξε από το βασίλειο του Άδη και εγκατέστησε στον Όλυμπο τη πραγματική του μητέρα, Σεμέλη. Έτσι ο Γουάιτ προσφέρει στο σύγχρονο άνθρωπο μια λύση για να αντιμετωπίσει το αδιέξοδο στο οποίο έχει οδηγηθεί.

Αναστασία Παπακωνσταντίνου (Τμήμα Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας)

«Συγκινησιακές Διαθέσεις και Κίνητρα στη μάθηση της Αγγλικής ως Ξένης Γλώσσας».

Η διδακτορική αυτή διατριβή στηρίζεται στην άποψη ότι η ενσυνείδητη μάθηση μόνη δεν επαρκεί στην επικοινωνιακή διαδικασία. Οι συγκινησιακές ως εκ τούτου διαθέσεις και η δραστηριοποίηση με τη χρήση κινήτρων αποτελούν βασικούς παράγοντες στη μάθηση της ξένης γλώσσας.

Η εργασία ειδικότερα αναφέρεται στη δραστηριοποίηση του μαθητή του γυμνασίου με βάση τις συγκινησιακές διαθέσεις και τα κίνητρα, που μπορεί να του δημιουργήσουν θετική στάση και να τον ωθήσουν να μετέχει ενεργά στη διαδικασία της μάθησης της ξένης γλώσσας. Το περιεχόμενό της χωρίζεται σε δύο μέρη και έξι κεφάλαια. Το πρώτο μέρος στηρίζεται στη διεθνή βιβλιογραφία και αναφέρεται στους παράγοντες μάθησης της Αγγλικής ως ξένης γλώσσας και ειδικότερα στις συγκινησιακές διαθέσεις και τα κίνητρα. Το δεύτερο μέρος αναφέρεται στην έρευνα και τον τρόπο διεξαγωγής της και στα αποτελέσματα που προκύπτουν. Τα αποτελέσματα συζητούνται και γίνονται συσχετισμοί με συναφείς έρευνες, που έγιναν στο εξωτερικό, ενώ επισημαίνονται σημεία για παραπέρα διερεύνηση. Αξίζει ακόμα να σημειωθεί ότι επιχειρείται να γίνει για πρώτη φορά ένας σαφής διαχωρισμός μεταξύ των κινήτρων, τα οποία ενέχουν βουλητική διάθεση από την πλευρά του εκπαιδευμένου, και των συγκινησιακών διαθέσεων, οι οποίες αποτελούν την εσωτερική του προδιάθεση για μάθηση της ξένης γλώσσας.

Θεόδωρος Γ. Πίκουλας (Τομέας Κλασσικής Φιλολογίας)  
Ό Μάξιμος Πλανούδης μεταφραστής του Κικέρωνος

Η συμβολή της διατριβής συνίσταται στη διερεύνηση της λατινομαθείας του λογίου βυζαντινού μοναχού του ΙΓ' αιώνα Μαξίμου Πλανούδη, για την οποία πολλή αμφισβήτηση έχει έγερθη κατά καιρούς από τούς μελετητές. Για τό σκοπό αυτό επελέγη η μετάφραση του *Somnium Scipionis*.